

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosarul nr.942D/2015

DECIZIA nr.19
din 19 ianuarie 2016

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 alin.(1)
și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Mihaela Ionescu	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 alin.(1) și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Ștefan Roșca Stănescu în Dosarul nr.1419/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.942D/2015.

2. La apelul nominal se prezintă autorul excepției, asistat de avocat Daniel Mircea Victor Chitic, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. De asemenea, se prezintă partea Sorin Pantiș, asistată de avocat Lucian Dumitrașcu, cu împuternicire avocațială depusă la dosar, iar partea Claudiu Simulescu a comunicat o adresă prin care arată că nu dorește să fie prezentă la termenul de judecată în fața Curții Constituționale. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului

autorului excepției care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând susținerile cuprinse în notele scrise aflate la dosarul cauzei. Sorin Pantiș, având cuvântul, solicită, de asemenea, admiterea excepției de neconstituționalitate.

4. Președintele Curții acordă cuvântul domnului judecător Daniel Marius Morar, care solicită părților să precizeze norma procesual penală potrivit căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu este competentă să soluționeze calea de atac, atunci când în cauză una dintre părți are calitatea de parlamentar, în ipoteza în care hotărârea primei instanțe este anterioară dobândirii calității de parlamentar.

5. Reprezentantul autorului excepției face referire la prevederile art.40 alin.(2) din Codul de procedură penală, iar domnul judecător Daniel Marius Morar solicită să precizeze dacă își circumscrie critica la dispozițiile menționate. Apărătorul autorului excepției face precizarea că dispozițiile art.40 alin.(1) și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în raport de dispozițiile constituționalitate invocate.

6. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca nefondată, a excepției de neconstituționalitate. Arată că normele procesual penale criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate, ci reprezintă o materializare a acestora. Astfel, art.48 din Codul de procedură penală preia conținutul dispozițiilor art.40 din Codul de procedură penală anterior, însă, la momentul la care acestea din urmă au făcut obiect al controlului de constituționalitate, pronunțându-se Decizia nr.67 din 13 februarie 2003, alin.(2) prevedea că dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței. Ca urmare a Deciziei nr.67 din 13 februarie 2003, prin care s-a statuat că dispozițiile art.40 alin.2 din Codul de procedură penală (din 1968) sunt neconstituționale, aceste dispoziții au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.109/2003, fiind reglementată excepția dobândirii uneia dintre calitățile care atrag judecata în primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Cu privire la art.40 din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public arată că acesta preia conținutul art.29 din Codul de procedură penală anterior, potrivit căruia instanța supremă judecă, în primă instanță, printre altele, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și europarlamentari. Apreciază că normele procesual penale criticate nu contravin dispozițiilor constituționale ale art.72, iar, în cauză,

motivele de neconstituționalitate invocate privesc o problemă de interpretare și aplicare a legii, aspecte care nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de instanța constituțională.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 28 aprilie 2015, pronunțată în Dosarul nr.1419/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 alin.(1) și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală.** Excepția a fost ridicată de Sorin Ștefan Roșca Stănescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului în casație, întemeiat pe dispozițiile art.438 alin.(1) pct.1 din Codul de procedură penală.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate,** autorul arată că, prin Sentința penală nr.726 din 28 august 2012, pronunțată de Tribunalul București – Secția I penală, a fost achitat atât pentru infracțiunea de utilizare a informației privilegiate, cât și pentru infracțiunea de aderare sau sprijinire sub orice formă a unui grup infracțional organizat. În data de 9 decembrie 2012, autorul excepției este ales parlamentar, mandatul fiind validat la data de 19 decembrie 2012, în data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare noul Cod de procedură penală, iar în data de 6 martie 2014 s-a înregistrat, pe rolul Curții de Apel București – Secția I penală, Dosarul nr.30041.01/3/2006* (744/2014) având ca obiect apelurile declarate de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Structura Centrală și partea civilă Ministerul Finanțelor Publice împotriva Sentinței penale nr.726 din 28 august 2012, pronunțată de Tribunalul București – Secția I penală. Prin Decizia penală nr.1156 din 7 octombrie 2014, Curtea de Apel București – Secția I penală a admis apelurile, a desființat sentința penală atacată și, rejudecând în fond, a condamnat pe inculpat, autor al excepției de neconstituționalitate, la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de utilizare de informație privilegiată și 2 ani închisoare și interzicerea unor drepturi pentru săvârșirea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat, dând spre executare autorului excepției pedeapsa cea mai grea de 2 ani închisoare, sporită cu 4 luni închisoare și 2 ani interzicerea unor drepturi. Autorul excepției a formulat recurs în casație, întemeiat pe dispozițiile art.438 alin.(1)

pct.1 din Codul de procedură penală, în cadrul căruia a invocat prezenta excepție de neconstituționalitate prin care susține că reținerea cauzei în vederea judecării, în apel, de către Curtea de Apel București, după data la care acesta a dobândit calitatea de senator, este cauzată de caracterul neconstituțional al actualelor prevederi de procedură penală care duc la concluzia că, dacă inculpatul dobândește calitatea de senator după ce prima instanță s-a pronunțat în cauză, competența de soluționare a căilor de atac nu revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, ci instanțelor ordinare, conform prevederilor generale de competență. În acest mod, prevederile criticate aduc atingere dispozițiilor constituționale ale art.72 alin.(2) teza finală potrivit cărora competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție. Invocă Decizia Curții Constituționale nr.67 din 13 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.178 din 21 martie 2003, prin care instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile art.40 alin.(2) din Codul de procedură penală din 1968 [în prezent, art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală] sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese și aplicate în sensul că senatorii și deputații vor fi judecați de alte instanțe decât Curtea Supremă de Justiție [în prezent, Înalta Curte de Casație și Justiție] în cazurile în care sesizarea instanței a avut loc anterior datei dobândirii mandatului de parlamentar. Arată că există o reală similitudine între dispozițiile din noul Cod de procedură penală și normele procesual penale anterioare, astfel încât apreciază că argumentele din decizia precitată își mențin valabilitatea și în prezent. În continuare redă motivarea din Decizia nr.67 din 13 februarie 2003 și arată că similitudinea cu cauza prezentă este evidentă, cu excepția unui detaliu de procedură, prezent în cauza sa, respectiv faptul că dobândirea calității de parlamentar a survenit în cursul ciclului procesual între momentul pronunțării sentinței în fond și momentul începerii judecării în apel.

9. **Înalta Curte de Casație și Justiție – Secția penală** apreciază că dispozițiile art.40 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, care reglementează competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, în primă instanță, după calitatea persoanei, respectiv în apel, și dispozițiile art.48 alin.(2) din același cod, care stabilesc competența în caz de schimbare a calității inculpatului, nu sunt în contradicție cu dispozițiile art.72 alin.(2) din Constituție, întrucât prevederile constituționale au în vedere doar competența de

soluționare în fond a cauzei. De asemenea, normele de competență în soluționarea căilor de atac reprezintă reguli de procedură a căror stabilire, potrivit art.126 alin.(2) din Constituție, se poate face numai prin lege, legiuitorul instituind principiul proximității gradelor de jurisdicție, competența - în căile de atac - fiind reglementată, în toate situațiile, în raport cu instanța care a pronunțat hotărârea atacată. Totodată, dispozițiile art.40 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală, respectiv art.48 alin.(2) din același cod sunt în acord cu prevederile constituționale care reglementează egalitatea în drepturi, întrucât nu instituie condiții diferite pentru persoanele aflate în aceeași situație, respectiv aceea a dobândirii calității de parlamentar după pronunțarea unei hotărâri în primă instanță.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. Obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.40 alin.(1) și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

- Art.40 alin.(1) și (2): *“(1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii*

Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de curțile de apel, de curțile militare de apel și de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție.” ;

- Art.48 alin.(2): *“Dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârșite de persoanele prevăzute la art. 40 alin. (1).”*

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art.1 alin.(5) potrivit cărora respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, art.16 alin.(1) privind egalitatea în drepturi și art.72 alin.(2) teza finală potrivit cărora competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru deputații și senatorii trimiși în judecată pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, sub aspectul competenței funcționale (*ratione officii*), potrivit actualelor norme procesual penale, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță, apelurile, recursurile în casație, precum și recursurile în interesul legii, soluționează conflictele de competență și alte cauze anume prevăzute de lege. Potrivit art.40 alin.(1) din Codul de procedură penală, în cadrul competenței funcționale de judecată în primă instanță, sub aspectul competenței personale și al competenței materiale, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Comparativ cu vechea reglementare, respectiv art.29 pct.1 din Codul de procedură penală din 1968, Curtea reține transferarea infracțiunilor săvârșite de mareșali, amirali, generali, chestori în competența curții de apel. În prezent, instanța supremă are consacrată și o formă de competență după natura infracțiunii, având în vedere judecarea în primă instanță a infracțiunii de înaltă trădare. Normele procesual

penale codificate în 1968, respectiv art.29 din Codul de procedură penală anterior, stabileau, sub aspectul competenței funcționale a instanței supreme, faptul că aceasta judeca *în primă instanță* - caz în care competența personală constituia criteriul avut în vedere de legiuitor, ca *instanță de recurs* - cale ordinară de atac, *recursurile în interesul legii, recursurile în anulare* - acestea din urmă având natura unor căi extraordinare de atac, *conflictele de competență* în cazurile în care instanța supremă era instanță superioară și comună, *cazurile în care justiția era întreruptă, cererile de strămutare*.

16. Cât privește competența după calitatea persoanei sau personală (*ratione personae*), Curtea reține că aceasta este determinată de o anumită calitate a subiectului activ al infracțiunii și reprezintă o derogare de la competența materială obișnuită. Competența personală este determinată de calitatea pe care o are făptuitorul în momentul săvârșirii infracțiunii sau în momentul începerii judecării. În materia regulilor privind determinarea competenței personale au fost reglementate, atât în Codul de procedură penală din 1968, cât și în actualul Cod de procedură penală, două ipoteze distincte, constând în pierderea calității pe care o avea inculpatul la momentul săvârșirii infracțiunii și dobândirea de către inculpat a unei anumite calități, după săvârșirea infracțiunii. Prima situație, pierderea calității de către inculpat, va determina și modificarea competenței instanței de judecată, iar, de la această regulă, dispozițiile art.48 alin.(1) din Codul de procedură penală instituie două excepții. Astfel, când competența instanței a fost determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului ori s-a dat citire actului de sesizare a instanței. Prin această reglementare sunt reluate dispozițiile art.40 alin.(1) din Codul de procedură penală anterior, cu o singură deosebire, la lit.b) a alin.(1) al art.40 din Codul de procedură penală din 1968, instanța rămânea competentă să judece în circumstanțele în care inculpatul își pierdea calitatea pe care o avea la momentul săvârșirii infracțiunii după pronunțarea unei hotărâri în primă instanță.

17. În ceea ce privește ipoteza dobândirii unei calități (aplicabilă în prezenta cauză), potrivit art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală, regula este că instanța de fond

sesizată rămâne competentă să judece chiar dacă inculpatul a dobândit vreuna dintre calitățile care impun aplicarea competenței personale. În teza finală a art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală este prevăzută și excepția de la această regulă, în conformitate cu care dacă făptuitorul, ulterior săvârșirii infracțiunii, dobândește vreuna dintre calitățile prevăzute la art.40 alin.(1) din același cod, se modifică și normele de competență. Dobândirea uneia dintre calitățile reglementate în art.40 alin.(1) din Codul de procedură penală, care atrag competența de judecată în primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție, poate interveni oricând pe parcursul judecării în fond. Așadar, în aceste condiții competența după calitatea persoanei va fi stabilită în favoarea instanței supreme.

18. Cu privire la ipoteza dobândirii de către inculpat a unei noi calități după săvârșirea infracțiunii, Curtea mai reține că, anterior anului 2003, regula stabilită în reglementarea procesual penală consta în aceea că *dobândirea calității după săvârșirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței*. În această formă dispozițiile art.40 alin.(2) din Codul de procedură penală din 1968 au fost declarate neconstituționale prin Decizia Curții Constituționale nr.67 din 13 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.178 din 21 martie 2003, prin care s-a statuat că aceste dispoziții sunt neconstituționale în măsura în care sunt înțelese și aplicate în sensul că senatorii și deputații vor fi judecați de alte instanțe decât instanța supremă în cazurile în care sesizarea instanței a avut loc anterior datei dobândirii mandatului de parlamentar. Ca urmare a deciziei precitate, art.40 alin.(2) din Codul de procedură penală din 1968 a fost modificat prin art.1 pct.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.109/2003 privind modificarea Codului de procedură penală, fiind reglementată *excepția dobândirii uneia dintre calitățile care atrag judecata în primă instanță a Înaltei Curți de Casație și Justiție*, excepție menținută și în actualul cod, astfel cum am arătat, în cuprinsul art.48 alin.(2) teza finală.

19. În continuare, Curtea reține că dispozițiile constituționale ale art.72 statuează cu privire la imunitatea parlamentară - garanție a exercitării mandatului de senator și deputat, formele imunității parlamentare fiind iresponsabilitatea și inviolabilitatea. Inviolabilitatea - art.72 alin.(2) din Legea fundamentală - este o imunitate de procedură, se referă exclusiv la răspunderea penală care implică nu numai trimiterea în judecată, ci

și aplicarea unei sancțiuni privative de libertate și protejează mandatul de parlamentar, dar și parlamentarul împotriva urmărilor penale sau contravenționale, pentru acțiuni abuzive, străine mandatului. Într-un sens larg, tot o măsură de protecție este și competența Înaltei Curți de Casație și Justiție de a judeca faptele penale ale parlamentarilor. Astfel cum a reținut Curtea în Decizia nr.67 din 13 februarie 2003, dispozițiile constituționale ale art.72 sunt norme de procedură penală cu statut constituțional.

20. Având în vedere toate cele arătate, Curtea reține că, potrivit dispozițiilor art.126 alin.(2) din Constituție, competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite prin lege. Acest text constituțional consacră principiul libertății legiuitorului de a reglementa în domeniile menționate, luând în considerare condiția existentă în art.1 alin. (5) din Constituție de a respecta toate celelalte norme și principii prevăzute în Legea fundamentală. Raportat la cauza de față, Curtea reține că legiuitorul, prin edictarea normelor procedurale criticate, și-a exercitat tocmai competența dată în sarcina sa de textul art.126 alin.(2) din Constituție, ținând cont de scopul acestor norme, acela de a evita privarea unui parlamentar de posibilitatea de a-și exercita mandatul ca urmare a unor proceduri judiciare represive, și de caracterul lor protector, caracter care se relevă, astfel cum a reținut Curtea, prin Decizia nr.67 din 13 februarie 2003, prin aceea că parlamentarul trimis în judecată este scos de sub jurisdicția instanței căreia i-ar reveni competența potrivit regulilor generale - fiind apărat în acest fel de presiunile locale - și i se dă posibilitatea de a fi judecat de instanța supremă, care, în raport cu poziția pe care o deține în sistemul judiciar, prezintă cele mai înalte garanții de independență și imparțialitate.

21. În ceea ce privește ipoteza pusă în discuție de către autorul excepției, în prezenta cauză, și anume problema competenței în cazul în care inculpatul dobândește calitatea de deputat sau senator după soluționarea cauzei în primă instanță, Curtea constată că, potrivit art.8 din Legea nr. 255 din 19 iulie 2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.515 din 14 august 2013, *“Hotărârile pronunțate în primă instanță după intrarea în vigoare a legii noi sunt supuse căilor de*

atac, termenelor și condițiilor de exercitare ale acestora, prevăzute de legea nouă.” Per a contrario, hotărârile pronunțate în primă instanță anterior intrării în vigoare a legii procesual penale noi - în cauză, fiind vorba de Sentința penală nr.726 din 28 august 2012, pronunțată de Tribunalul București - sunt supuse căilor de atac, termenelor și condițiilor de exercitare prevăzute de legea veche, dispozițiile privind situațiile tranzitorii din Legea de aplicare a noului Cod de procedură penală nefăcând vreo distincție referitor la exercitarea căilor de atac împotriva hotărârilor pronunțate anterior intrării în vigoare a noului Cod de procedură penală în funcție de calitatea persoanei inculpatului. Or, potrivit art.28¹ pct.2 din Codul de procedură penală din 1968, „Curtea de Apel, ca instanță de apel, judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de tribunale”. În același mod, normele procesual penale în vigoare, respectiv art.38 alin.(2), stabilesc că “Curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătorii și de tribunale”, competența, în materia căilor de atac, fiind stabilită de legiuitor în raport cu instanța care a pronunțat hotărârea atacată.

22. Cu toate acestea, Curtea constată că motivele invocate de către autor, în susținerea excepției, nu sunt veritabile critici de neconstituționalitate, ci, în realitate, privesc modul de interpretare și aplicare a prevederilor de lege criticate. Totodată, Curtea reține că autorul excepției de neconstituționalitate tinde la relevarea pretensei neconstituționalități a normelor procesual penale criticate prin raportare nu la conținutul normativ intrinsec, ci prin raportare la o anumită soluție legislativă pe care acestea nu o cuprind. Or, analiza unor astfel de critici de neconstituționalitate nu intră în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, potrivit art.2 alin.(3) din Legea nr. 47/1992, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art.146 lit. d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit. A. d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.40 alin.(1) și (2) și art.48 alin.(2) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Ștefan Roșca Stănescu în Dosarul nr.1419/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 ianuarie 2016.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE,**

Augustin Zegrean

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu